

РЕШЕНИЕ

№ 24817

гр. София, 19.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕ
С

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **4235** по описа за **2026** година докладвано от съдия Младен Семов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на И. П. Ж. – Р., срещу Решение № 2806/23.07.2025г. по анд № 7398 по описа на СРС за 2025г. с което е потвърдено НП № КПК-НП-61 от 14.04.2025г. на председателя на Комисия за противодействие на корупцията.

С касационната жалба се иска отмяната на оспореният акт, като неправилен, постановен в нарушение на материалния закон, допуснати съществени процесуални нарушения и необоснованост. В жалбата се развиват подробни съображения, че районният съд е приписал на жалбоподателя качество и функции на „финансов контролор“ каквито той не притежава, както и че неправилно е смесил понятията „контролор“ и „финансов контролор“. Касаторът поддържа, че в качеството си на „контролор“ не притежава управленски функции, с оглед на което не се явява задължено лице по смисъла на чл.6, ал.1, т. 50 от ЗПК. Твърди, че правото му на защита е нарушено, тъй като не е получил достъп до ключово според него доказателство, както и че наказателното постановление е издадено при непълнота на фактическите и правни основания за неговото издаване. В допълнение изтъква, че административният орган не е изпълнил задълженията си да отговори на възведените пред него възражения, както и че дори да се приеме наличие на нарушение, то същото е следвало да се квалифицира като маловажен случай по смисъла на

чл.28 от ЗАНН.

В проведеното съдебно заседание по делото, касаторът се явява лично и поддържа жалбата. Счита, че има липса на вина и е проявила добросъвестно поведение като в рамките на спора с КПК е подала своите декларации.

Ответникът Председателя на Сметната палата, редовно призован, се представлява от юрк. А., която оспорва касационната жалба. Изтъква, че с оглед на обстоятелството, че декларацията е подадена повече от три месеца след съставянето на акта за установяване на административно нарушение в случая не може да се твърди добросъвестност. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор Ю., който счита касационната жалба за неоснователна.

Административен Съд С.-град, XIII касационен състав, след като се запозна с касационната жалба и доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от активно легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК вр. чл. 63в от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество, е основателна.

От фактическа страна Софийският районен съд е приел за установено, че на 11.11.2024г. И. П. Ж. – Р. е назначена на длъжност „финансов контролър“ в „Специализирана болница за рехабилитация - Марикостиново“ ЕООД, след издържан конкурс съгласно Протокол № РД-16-580/11.11.2024г. Посоченото лечебно заведение (като правоприемник на публичното здравно заведение „Балнеосанаториум“ [населено място], съгласно чл.101, ал.1 вр. чл.104 и чл.38 от Закона за лечебните заведения) със седалище и адрес на управление в [населено място], [община], имало 100 % държавно дялово участие на капитала.

Държавата като едноличен собственик на капитала на юридическото лице, действаща по закон чрез принципала си Министъра на здравеопазването, осъществявала контрол над дейността му и по опазването на имуществото му чрез назначен с конкурс контролър или контролери съгласно клаузите на чл.14, ал.1 и ал.3 от учредителния акт на „Специализирана болница за рехабилитация - Марикостиново“ ЕООД. Контролърът на лечебното заведение носел гражданска отговорност за причинените вреди на същото в рамките на заеманата длъжност. Финансовата дейност на същото е контролирала от длъжността „финансов контролър“.

С писмо изх. № 37-00-190 от 02.12.2024г. на Заместник-Министъра на здравеопазването по реда на чл.6, ал. 2 от ЗКПК Комисията за противодействие на корупцията била уведомена, че на 11.11.2024г. съгласно протокол с № РД-16-580 от 11.11.2024г. за контролър в контролните органи на „Специализирана болница за рехабилитация - Марикостиново“ ЕООД била избрана именно касаторката Ж.. С оглед последното за нея възникнало задължение в периода от 11.11.2024г. до 11.12.2024г. да подаде задължителна писмена декларация в едномесечен срок по образец за обявяване на данни за придобитото от нея имущество, получените доходи, дадените обезпечения и направените разходи до момента в страната и в чужбина, включително и за 2024г. (дори и да не е била изтекла). Задължение, което тя изпълнила на 09.05.2025г.

От правна страна съдът е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП са спазени разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, а в производството по ангажиране на административнонаказателната отговорност на нарушителя не са допуснати съществени

нарушения на процесуалните правила. Въз основа на установената фактическа обстановка съдът е приел, че нарушението е осъществено от обективна и субективна страна, а санкционната норма е приложена правилно, като в случая не може да бъде квалифициран като маловажен.

Административен съд София-град като се запозна с изразените становища и въз основа на основанията изложени в касационната жалба, разгледани по реда на чл. 217 и чл. 218 от АПК, намери за установено следното:

Касационната жалба се явява допустима, като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Видно от представените към делото АУАН № КПК-АУАН-ПР-19/20.01.2025г. и Наказателно постановление № КПК-НП-61/14.04.2025г. касаторката е привлечена към административнонаказателна отговорност и санкционирана за това, че заемайки длъжността „контрольор“ в „Специализирана болница за рехабилитация - Марикостиново“ ЕООД, като задължено лице по чл.6, ал.1, т. 50 от Закона за противодействие на корупцията, не е подала в законоустановения срок декларация за имущество и интереси съгласно чл.52, ал.1, т.1 вр. чл.49, ал.1, т.2 от ЗПК.

От фактическа страна районният съд веднъж е установил, че с писмо изх. № 37-00-190 от 02.12.2024г. на Заместник-Министъра на здравеопазването по реда на чл.6, ал. 2 от ЗКПК Комисията за противодействие на корупцията била уведомена, че на 11.11.2024г. съгласно протокол с № РД-16-580 от 11.11.2024г. за контрольор в контролните органи на „Специализирана болница за рехабилитация - Марикостиново“ ЕООД била избрана именно касаторката Ж.. В същото време решаващият делото състав е приел, че г-жа Ж.- Р. е назначена на 11.11.2024г. след издържан конкурс съгласно Протокол № РД-16-580/11.11.2024г., на длъжност „финансов контрольор“ в лечебното заведение на „Специализирана болница за рехабилитация - Марикостиново“ ЕООД и е развил мотиви касателно правомощията на този орган.

Тези разсъждения на РС, макар и неправилни, се явяват несъставомерни за изхода от спора, доколкото:

Видно от АУАН и НП жалбоподателката заема длъжност „контрольор“. Видно от протокол № РД-16/580 от 11.11.2024г. на едноличният собственик на капитала – държавата, в лицето на министъра на здравеопазването е назначила жалбоподателката именно на тази длъжност. По своята същност Специализираната болница за рехабилитация – М. ЕООД е държавно предприятие, чиито членове на органи за управление на контрол са и контрольорите в дружества с ограничена отговорност/арг. пар.1 т.13 ДР от ЗПП./ В този смисъл няма основание да се приеме, че за жалбоподателката е съществувала неяснота в какво качество и вменено нарушението и в какво качество е следвало да подаде декларация, представлявайки поднадзорно лице. Твърдението на жалбоподателката, че СБР М. не е общинско или държавно предприятие, а търговско дружество, мийто собственик е държавата, което обаче не го прави автоматично държавно предприятие са неоснователни, доколкото нормата на чл.2 т.1 от ПП ясно дефинира търговските дружества с над 50 на сто държавно/общинско участие в капитала или в които държавата/общината по друг начин упражнява доминиращо влияние като публични предприятия. В този смисъл безспорно е, че това дружество е търговско дружество, което не отрича факта, че същото е публично предприятие. И като такова спада и в обхвата на приложимият ЗПК. Колкото до възражението, че контрольорът не е управителен орган, нито член на такъв, то съгласно чл.6 а.1 т.50 от КПК ясно дефинира като поднадзори лица и органите на контрол. В. именно

учредителният акт на дурешството, към който реферира жалбоподателят дефинира контролора като лице което следи за спазване на учредителния акт, за опазване имуществото на дурешството и пр./чл.14 от учредителният акт/.

Предвид изложеното неоснователни са възраженията на касатора за допуснати съществени неясноти и противоречия във фактическите констатации и правните изводи на съда.

При този изход от спора обоснована е претенцията на ответника за присъждане на съдебно – деловодни разноски, които съдът определя съобразно в размер на 130лв. съобразно нормата на чл.143 АПК вр. чл.37 ЗПП и чл.27е от НЗПП и с оглед фактическата и правна сложност на спора.

С оглед гореизложеното и на основание чл.221 ал.2, предл. първо от АПК, Административен съд София-град, XIII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2806/23.07.2025г. по анд № 7398 по описа на СРС за 2025г
ОСЪЖДА И. П. Ж. – Р., ЕГН [ЕГН] да заплати на Сметна палата на Република България сумата от 130/сто и тридесет/ лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.